

POKROK PUBLISHING CO.

vydává
POKROK ZÁPADU
a měsíční vydání

v Crete pro Saline okres, Neb., v Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tynadall, S. D., pro státy South a North Dakoty.

Předplatné:
Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu \$2.00. Do Evropy \$2.50 ročně.

Zásilky poštovní dějte se pomocí po náležitých poukazech (Money Orders), expresních poukazech (Express Money Orders), bankovních poukazech (Bank Drafts), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kruhů členstva ochotně uveřejníme. Musí být stručné, psané bez amyslu někomu osobně poškoditi a nepěknými písmi psané, ať již má být v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

Čím člověk prostší, tím jest i lidštější.

Vědění lidstvu prospívá, ale v mnohém případě je i — zabíjí.

Poznání vede ku sklamaní. A člověka bolí, shledá-li, že to neb ono neodpovídá jeho představě.

Venkov skýtá daleko více půvabu než město. Proto však venkovani neměli by se města vzdalovat.

Každý člověk sklízí dle zásluhy. Farmář taky! U toho vedle přičinění rozhoduje ještě i počasí.

Chechme toho mnoho najednou a proto taky nedocílíme ničeho. Dokladem pro to uvádíme českou nemocnici v Omaze.

Nám Čechům v Americe nezbytné nutno jíti ku předu rychle. Dlouho jsme stáli a proto, nepůjdeme-li, nikdy nedohoníme, co jsme zameškali.

Tak nás je na 750,000, vypočetl dle zvláštního klíče p. Vojan. Nyní to víme tedy ciferně. Vidíme, že nás je moc, ale že máme tuze malou moc a moc málo známe. Kde toho je vina?

Mluvil o pohřbu Elišky Paroukové pan Pšenka anebo redaktor "Vesmíru"? Proč tedy tento bláší se k poznámce naší, když mu nepatří, a nepravě jako poetický žurnalista poukazuje na nepoctivost naší?

Kdyby se poměry našich dramatických spisovatelů daly posuzovati dle počtu jenom česko-amerických ochotnických klubů, pak by autoři naši musili být již dávno velikými boháči. Hrajeme je často a platíme královské honoráře.

Mnoho krajanů buď již odejelo, nebo teprve pojedí do staré vlasti. Je všechny jenom za toto jediné prosíme, aby totiž lidu tammínu jenom dle pravdy a skutečnosti vyložili zdejší poměry a nevyprávěli mu o životě zdejším, jak se to dělo doposud skoro výhradně krásně smyšlené pohádky.

Svaz učitelů českých svobodomyšlných škol byl v minulých dnech založen v New Yorku za sluhou několika členů spolku česko-amerických žurnalistů. Učitelé českých svobodomyšlných škol v Americe a česko-americké žurnalisty tedy máme. Kdy však budeme mít i řádné české avobodomyslné školy a česko-americké časopisy?

Jedním z nejmněrnějších zákonů, jaký vůbec kdy byl schválen a přijat nebrasskou zákonodárnou a podepsán guvernerem, je tak zvaný zákon Albertův, kterým se na příslší regulovati má a bude prostitute v Douglas County. Zákon ten jest odvídně namířen proti Omaze. Vyvítalo to až příslší patrně s kontroverse, kterou se guverner Aldrich ne právě po způsobu gentlemana utkal s okresním právníkem Englischem. A po kontroverse té hned nastala akce. Proti náhl-

ka majitelům a nájemcům vykríčených domů bylo zakročeno žalobami a injunkcemi a ostatní z patrného strachu před stejným pronásledováním houfně jali se stěhovati ze svých míst, která úplně uzavřeli, takže se může říci, že dnešního dne není skoro ani jediného vykríčeného domu v celé Omaze. Distrikt červených světél jakoby byl zemí pohlcen. Noční jeho ruch a výstředně nevzácný ráz úplně vymizel, křiklavá světla pohasla, ulice ztichly a za dveřmi a okny vyvěšené nápisy "For rent" samy upozorňují, že se stalo něco zcela neobyčejného. Distrikt byl vlivem Alberta zákona zcela vyklizen. Kolik as bylo v něm veřejných domů? Mnoho, K nespočítání. V každém domě při nejmenším pak bylo pět ženštin. (V některém však dokonce 20 až 30.) Kam se ženštiny ty poděly? Byla prostitute v Omaze vyklizením distriktu potlačena? Na oko ano, ale ve skutečnosti onou příličnou horlivostí, kterou jalo se přísné dodržování Albertova zákona vymáhati, způsobeno bylo něco, čehož nejméně jennější následky ukáží se v době nejbližší. Místo dobra docílilo se novým zákonem zla a to zla velikého. Z distriktu vyhnána ženštiny rozprchly se na všechny strany a usadily se v domech privátních, ve kterých, poněvadž se prostitute jako nutné sociální zlo vymýtit nedá, živnost svou budou provozovati nadále. V distriktu byla pak živnost ta pod kontrolou. Dnes pod ní není, poněvadž je rozlezá po celém městě. Kde pro ni nestačily domy soukromé, tam při vyhlídce na dobrý bysny hotely otevřely jí dokořán dveře svých pokojů. Buď pak moji nyní do kteréhokoli hotelu samojediná slušná a řádná žena vstoupiti s vědomím naprosto bezpečí? Buď moji dnešního večera řádné děvče jíti po ulici s jistým vědomím, že nebude nikým obtěžována anebo přinapadáno? Nebude. Přisluhuje prováděním nového zákona byly vysazeny velikému nebezpečí a nejistotě naše řádné ženy a dívky a již proto jest Albertův zákon nesmyslným, nehledíme-li ani k tomu, že se bude a to ve velké míře stejně obcházetí jako zákon, kterým se v Nebrase zakazuje prodej cigaret anebo piva a lihovin v neděli a denně po 8. hodině večerní. Albertův zákon chtěl prostitute zasaditi smrtelnou ránu v Omaze. A zatím? Postavil ji na nohy daleko jistější a bezpečnější otevřením celého města.

Z Chicaga docházejí velice neutečené zprávy o nezájmu a lhostejnosti, jakými se mezi námi Čechy vychází vstří české písní a českému zpěvu. V Chicagu puzze? I ne. Zde v Omaze taky a po Omaze mohli bychom směle uvést za stejných okolností i jiné česko-americké osady a naši bychom tam poměry, pokud se ty to týkají českého zpěvu, skoro úplně stejně. A škoda. U nás pak zvláště. Či jsme již přestali být odnoží lidu, jenž zpívá a hudba jsou přímo vrozeny, též zpěv a táž hudba, které českému národu razily vítěznou cestu za hranice, aby jej po celém světě smetanou, Dvořákem, Fibichem, Sukem, Novákem a j. a j. učinily slavným? Tím, že se ku zpěvu českému a české písní chováme s vlažností přímo až nepochopitelnou, špatně dokazujeme svou vědomost a úctu vůči těm, kteří právě tímto uměním učinili nás známými v celé civilizované části České říše a v Americe prodělává tedy krizi. Zpráva ta dotýká se nás tím citelněji a bolestněji, čím více a jasněji připomínáme si úspěchy, jakých se zpěvem v pravě minulých dobách dopracoval v Americe lid dánský svými vzácnými hosty, studenty z kodaňské university. Amerika byla zpěvem jejich uchvátena a dnes ve Spoj. Státech v té oficiální umělecké obci není jistě nikdo, kdo by nevěděl něco o dánském zpěvu a dánském hlavně lidovém umění. My Češi dosud jsme pochopeni pro něco podobného nenašli, jakoli vystoupení takové mělo by pro nás význam dalekosáhlý. Češi se staré vlasti něco podobného podniknouti na vlastní risko se bojí a my sami pro sebe neděláme

zde taky nic. A škoda. A potom prý tu žijeme a existujeme na své v Americe je prý trvale již zajištěna. Skutečně? I v tom případě, kdy česká píseň a český zpěv prodělává tu doby žalostného úpadku? — Nebudme tu zmírjači labutí, ale napněme poslední zbytky svých sil a pusíme se s láskou a nadšením do pěstění české písně a českého zpěvu. V této roční době každoročně jezdí odtud mnoho našich lidí do staré vlasti. Přichíme se, by tito v Praze mohli říci, že alespoň česká píseň a českým hlaholem žije v Americe, a přičítáme se, by o příští hromadné výpravě do Čech (první příštího roku a druhá za čtyry roky) nescházel ani česko-americký pěvecký kroužek, který by svým vystoupením ve stovčaté matičce Praze skutečně dokázal, pokud česká píseň a český zpěv, že v Americe žijí budou i Čechové.

Bez mála za měsíce už bude celé české Chicago a s tímto i všechny ostatní české osady po celé Americe slaviti veliký český svátek odhalení pomníku brixenskému mučedníku Karlu Havlíčku Borovskému v nádherném Douglas parku. Aktu tomu měla by být přítomna česká Amerika v počtu nejhojnějším. Nemělo by být jediné české osady v celé Americe, která by k významné události té ze svých spolků a jednot nevyaslala svého delegáta, tak aby česká reprezentace v Chicagu byla při té příležitosti, pokud možno, nejokázalejší. Venkovská účast — hlavně ze států vzdálenějších — která bude spojena do jisté míry s obětí, dokáže, že si potrpíme ne snad jen na pouhé okázalé a při tom bezhlavé parády, ale i na projev svého národního citění, které i z daleka dovede vážit cestu tam, kde se jedná ne o postavení pomníku a spojené s tím slavností, ale o netní památky jednoho z největších synů českého národa — Karla Havlíčka Borovského. muže to, jenž nám podal jasný a skvělý vzor celého českého charakteru, a o přímomníku doby, kdy za politickou svobodu národa našeho bojovali mužové, kteří nebáli se za ni obětovati ani svůj život a s mužně vztýčenou hlavou, hrdě se vypovídaje, volali proti mocným a silným tím věkopamětným: "Přisluhuje si mně, vyhráždíte si mně, já přece zrádceč nebudu!" Pro dokázání tohoto a něčeho jiného měla by být účast nás přespolních Čechů při odhalení pomníku největší. Jestliže však přece poměry naše nám to nedovolí, pak by se v každé česko-americké osadě měla konati ve slavnostní dny českačské Havlíčkova oslava místní a sice pěknou a poučnou přednáškou a dalším důstojným přiměřeným programem, tak aby hlavně mládeži naší jasným způsobem vstípen byl nejen v duši, ale i v srdce veliký význam Havlíčkův v životě všeho českého lidu. Na slavnostech česko-amerických a místních necht pak se podléjí všichni američtí Čechové bez rozdílu u vědomí, že Havlíček byl — Čechem. Oslavíme Havlíčka jenom jako Čecha a jako z takového čerpejme pro sebe posilu pro svůj další život. Konečným naším přáním pak je, by odhalení pomníku Karla Havlíčka Borovského znamenalo pro všechny nás v Americe začátek nových a lepších poměrů všeho našeho života a hlavně by znamenalo novou, lepší, zdravější, ideovější a hlavně pozitivější a zásadnější etapu česko-amerického novinářství, tak abychom jednomu z nejrazovitějších a největších českých žurnalistů, jakým byl Havlíček, nedělali tedy ještě nadále hanbu a ostudu.

O DUCHOVNÍM ŽIVOTĚ.
Pro "Pokrok Západu" píše
Joa. Ad. Trojan.
Čti jsem v "Rozhledech" článok o duchovním životě, který mnohě duševně mohl by svést i cestu; neboť pro toho, pro nějž duše — duch je prázdným slovem, nemůže být života duchovního, jelikož si nedovede představit, že síla, která by se hmotou, je něco jiného a rozdílného od hmoty samé. A přes to, že máme mnoho pokladů duševních, mluví se a du-

chu času, duchu jazyka, duchu národním, posuzují se vlastnosti tělesné a duševní, řeknou přemoudivělí lidé, že nestává života duchovního, protože není žádné duše, a celý nemyslíš dav to zpívá pěkně ve sboru.
Pisatel onoho článku v "Rozhledech" měl na mysli pouze duchovní život náboženský, který však je toliko nepatrnou částkou života duchovního, a proto je třeba uvědomiti si, co je vůbec duchovní život.
Dnešní doba se vyznačuje sobectvím, požitkářstvím tělesným, lhostejností s přesyencí a o-mrzlostí. Rozhlasuje se, že moderní člověk nemá potřeby duchovního života, a že jediné náboženství je představitelme jeho. Tomu však není tak. Život duchovní je i mimo náboženství. Právě tím duchovním životem liší se člověk od ostatních tvorů. Neboť to, co myslího tvořa zušlechťuje, nazývá se životem duchovním.

Abych četnáři, jenž nevěří v duši — ducha a tudíž i v život duchovní, trochu objasnili pojem duchovního života, píši tento článok. Každému je dobře znám pocit, když má bolení hlavy, bolení zubů a p., anebo když má strach, úzkost, stesk atd. Při bolení hlavy cítíme bolest tělesnou, při zármutku duševní. A rovněž mluvíme-li o životě tělesném, máme na mysli jen tělo — hmotu, a při životě duchovním mysl, šili oblast citovou a myšlenkovou. Mohutnosti tyto mohou se dobře nazývatí city duševními na rozdíl od citů tělesných. Jako touha po krásnu a dobru, rozum a bádání duch jsou výrazem života duchovního, tak surovost, škodolibost, pýcha, závist a p. jsou výrazem života nízkého, zvířecího — tělesného.

Žijeme v době naprosto střízlivé bez ideálů, žijeme život tělesný, materielní. Dříve slezinka ve svých blažených dnech o lásce brala si toho, kdo se jí líbil. Brala si člověka z lásky a neptala se, čím je. Brala si prostě člověka. Nyní je to naopak. Sleznka se dříve ptá, co je a kolik má, ať si je člověkem při tom, jakým chce. A tak je to ve všem, nejen v lásce.
Naši svobodáři si také myslí, když náboženství je věcí odbytou, že není žádného života duchovního. A důsledek toho je, že takový člověk nehlídá užiti života správné a ušlechtilé, nýbrž hodné chytrácky, tak, jak toho jeho zvířecí přirozenost žádá. Moderní lidé nemají potřebu života duchovního, oni jen touží po nových požitcích. Kostel, který má poskytovatí duševní požitky ve směru citu náboženského, ten není pro lidi moderní, kteří touží po umělých výkonech. Při tom však se nestarají o to, jak s uměním se kramají, právě jako s náboženstvím. Na obou stranách stejné. A proto nezbyvá jednotlivci, aby sám si vyhledal požitek duchovní, který jeho vzdělání stojí nejbližší. Někomu stačí kalendářní povídka, reklamní plakát, hospodská muzika, druhý touží po básních, po koncertu a po cenných dílech umělečtých výtvářných. Jsou lidé, kteří při pohledu na krásnou krajinu, na vycházející slunce, na západ měsíce, na hvězdnatou oblohu a p. necítí ničeho, jsou lidé, kteří lhostejně se dívají na lidskou bídu, a jsou lidé, kteří pocíťují nesmírné štěpí při pohledu na krásy přírody, a když mohou druhému v bídě ulevit. To je rozdíl mezi životem lidí tělesných a duchovních, a každý musí uznati, že je život duchovní a že bez něho byl by život suchou, vypráhlou pouští. Proto úkolem kultury je, vychovávatí lidstvo k lepšímu životu duchovnímu, aby v srdci lidském ožylava se touha po vyšším životě, k němuž právě vedou cesty duchovní.

Naši lidé, kteří, ať už z jakýchkoliv pohůtek nazývají se svobodomyšlnými, vidí a vidí tu svobodomyšlnost ve zbavení se náboženství. To byla celá ta svobodomyšlnost, a zatím to bylo nic. Svobodomyšlnost vyžaduje mnoho vzdělání napřed. Člověk vzdělaný, který žije duchovním životem (nemyslím jen náboženským), stane se přirozeně svobodomyšlným. Bez náležitých vzdělání nemůže být svobodomyšlný.

Či to ještě dnes popírá, ten je zaslepený anebo pokrytec. Tak jako misionáři vstěpují jistě pravdy divochům pomocí ohňrdí, tak svobodomyšlnost lze šířiti jen prostřednictvím vzdělání.
V Americe česká svobodomyšlnost měla příčiny hmotné a má dosud, o čemž není třeba zvláště vykládat. Lidé od jakživa neradi se blýskají svým přesvědčením, a kteří tak činí, to jsou mučedníci. Dnes lidé rádi se blýskají bohatstvím, kterým zakrývají svou hloupost, vším, co by jim dodalo lesku a čiu by mohli druhého oklamati. Lékař, obchodník, právník, průmyslník musí býti neustranným, aby neztratil klienty. Novinář musí psáti, jak mu úspobecně. Každý to uznává, ale nikomu nenapadne, že by to mohlo snad škoditi jednotlivci, ale nikdy snad škoditi společnosti, ani masě, která svého přesvědčení netají. A tu jsme u kořene, že naši svobodáři svému přesvědčení neobětují ničeho, ani masného oka na polévce. A to proto, že ani žádného přesvědčení nemají.
Dokud žil náš člověk v Čechách ve státních poměrech, byl ctiplavý, vlastenecký, statečný a občertv, ale zde v poměrech lepších, kdy se z něho stal "pán", nestojí v každém ohledu většinou za nic. Neruda by řekl, že je to kultura melounů. Padesát jich musíte nazíznouti, než přijete na jeden, který za něco stojí. A jsou i tací, které nelze ani srovnati s takovým vodnatým ovocem. A to vše jen proto, že neznají duchovního života, který člověka povznáší a zušlechťuje. Běda tomu, kdo by chtěl takový duchovní život pěstovati a šířiti.

Papouškové opakují, že člověk je toliko nejdokonalejší zvíře, které dobývá všeho svými smysly a největší blaho nachází ve světě smyslném. To je základ zdejšího svobodářství, to je základ osvěty. Kdyby to bylo pravdou, pak by člověčenstvo muselo mítí tenžé účel jako zvířecí. Vědecky vzato, žijeme na zřeměných bývalých světů, používáme jejich plodin (kamenného uhlí) ku svému užtku. Pohledněme na vápenec, který v sobě kryje statisíce tvorů, již druhy žili. Nestojí tomu blízko myšlenka, že pozdější světy nebudou používatí plodin naší doby? Avšak o to se nejedná, jen o rozdíl mezi živočiškem a člověkem.

Naše zrozené zvíře začíná tím, čím zvíře dospělé, a končí taktéž. Životopis vědy, jak jej napsal Virgilius před 2000 lety, hodí se úplně na věku dneška a jistě se hodí na i po 2000 letech. Může však někdo určiti, jak bude žítí lidstvo za 1000, za sto tisíc roků? Kromě toho každý živošich přináší své určení přisné s sebou na svět: věda bude vždy robiti vosk a med, slavík líbezně zpívati a vlk vřítí. Člověk však přináší jen určité vlohy na svět. Má vlohy k mlúvení, ale jak bude mlúviti, to záleží na okolnostech. Budle-li vychován mezi Čechy, bude mlúviti česky atd. Oko ptáka vidí nahoru i dolů, ale oko lidské, o-zbrojené dalekohledem, vidí světy, jichž oko zvířecí nevidí. Obzor zvířecí je omezen, lidský neomezen. Dle toho je i život zvířete pravou protivou lidského. Člověk je dána jiná úloha nežli živošistvu. Řeč ku př. není výmyslem lidským. Bez řeči nikdy nebylo lidstva, jako ptáka bez zpěvu. Řeč nebyla na takovém stupni, jako je dnes, ale tam, kde je dnes, stala se účinkem duševního života, spisovnictvím. Po staletích jeví se v literatuře duch národa.

A nyní necht ještě někdo tvrdí, že není duchovního života.

Různé povahy.
Někdo nesnese pohledu na lidské utrpení a proto všemožně se mu vyhýbá, kdežto jiný ochotně spěchá tam, kde pomoci jest třeba. Někdy dovede pomoci, někdy poradit, někdy třeba jen dobrým slovem potěšiti. Dáváme přednost poslednějímú. Chechme mu jen připomenouti, že v případech náhlého nevolna od žaludku není léku rychleji a lépe účinkujícího nad Trimerovo Léčivé Hořké Vlno. Ono téměř okamžitě povzbudí životní sílu, přimáje krev k rychejšímu oběhu, dá tělu krásnou pocit tepla a pohodlí a žaludku novou schopnost k práci. To-

stí. Kdo to ještě dnes popírá, ten je zaslepený anebo pokrytec. Tak jako misionáři vstěpují jistě pravdy divochům pomocí ohňrdí, tak svobodomyšlnost lze šířiti jen prostřednictvím vzdělání.
V Americe česká svobodomyšlnost měla příčiny hmotné a má dosud, o čemž není třeba zvláště vykládat. Lidé od jakživa neradi se blýskají svým přesvědčením, a kteří tak činí, to jsou mučedníci. Dnes lidé rádi se blýskají bohatstvím, kterým zakrývají svou hloupost, vším, co by jim dodalo lesku a čiu by mohli druhého oklamati. Lékař, obchodník, právník, průmyslník musí býti neustranným, aby neztratil klienty. Novinář musí psáti, jak mu úspobecně. Každý to uznává, ale nikomu nenapadne, že by to mohlo snad škoditi jednotlivci, ale nikdy snad škoditi společnosti, ani masě, která svého přesvědčení netají. A tu jsme u kořene, že naši svobodáři svému přesvědčení neobětují ničeho, ani masného oka na polévce. A to proto, že ani žádného přesvědčení nemají.
Dokud žil náš člověk v Čechách ve státních poměrech, byl ctiplavý, vlastenecký, statečný a občertv, ale zde v poměrech lepších, kdy se z něho stal "pán", nestojí v každém ohledu většinou za nic. Neruda by řekl, že je to kultura melounů. Padesát jich musíte nazíznouti, než přijete na jeden, který za něco stojí. A jsou i tací, které nelze ani srovnati s takovým vodnatým ovocem. A to vše jen proto, že neznají duchovního života, který člověka povznáší a zušlechťuje. Běda tomu, kdo by chtěl takový duchovní život pěstovati a šířiti.

Papouškové opakují, že člověk je toliko nejdokonalejší zvíře, které dobývá všeho svými smysly a největší blaho nachází ve světě smyslném. To je základ zdejšího svobodářství, to je základ osvěty. Kdyby to bylo pravdou, pak by člověčenstvo muselo mítí tenžé účel jako zvířecí. Vědecky vzato, žijeme na zřeměných bývalých světů, používáme jejich plodin (kamenného uhlí) ku svému užtku. Pohledněme na vápenec, který v sobě kryje statisíce tvorů, již druhy žili. Nestojí tomu blízko myšlenka, že pozdější světy nebudou používatí plodin naší doby? Avšak o to se nejedná, jen o rozdíl mezi živočiškem a člověkem.

Naše zrozené zvíře začíná tím, čím zvíře dospělé, a končí taktéž. Životopis vědy, jak jej napsal Virgilius před 2000 lety, hodí se úplně na věku dneška a jistě se hodí na i po 2000 letech. Může však někdo určiti, jak bude žítí lidstvo za 1000, za sto tisíc roků? Kromě toho každý živošich přináší své určení přisné s sebou na svět: věda bude vždy robiti vosk a med, slavík líbezně zpívati a vlk vřítí. Člověk však přináší jen určité vlohy na svět. Má vlohy k mlúvení, ale jak bude mlúviti, to záleží na okolnostech. Budle-li vychován mezi Čechy, bude mlúviti česky atd. Oko ptáka vidí nahoru i dolů, ale oko lidské, o-zbrojené dalekohledem, vidí světy, jichž oko zvířecí nevidí. Obzor zvířecí je omezen, lidský neomezen. Dle toho je i život zvířete pravou protivou lidského. Člověk je dána jiná úloha nežli živošistvu. Řeč ku př. není výmyslem lidským. Bez řeči nikdy nebylo lidstva, jako ptáka bez zpěvu. Řeč nebyla na takovém stupni, jako je dnes, ale tam, kde je dnes, stala se účinkem duševního života, spisovnictvím. Po staletích jeví se v literatuře duch národa.

A nyní necht ještě někdo tvrdí, že není duchovního života.

Různé povahy.
Někdo nesnese pohledu na lidské utrpení a proto všemožně se mu vyhýbá, kdežto jiný ochotně spěchá tam, kde pomoci jest třeba. Někdy dovede pomoci, někdy poradit, někdy třeba jen dobrým slovem potěšiti. Dáváme přednost poslednějímú. Chechme mu jen připomenouti, že v případech náhlého nevolna od žaludku není léku rychleji a lépe účinkujícího nad Trimerovo Léčivé Hořké Vlno. Ono téměř okamžitě povzbudí životní sílu, přimáje krev k rychejšímu oběhu, dá tělu krásnou pocit tepla a pohodlí a žaludku novou schopnost k práci. To-

též platí o záchvatech nervových, o náhlých bolestech ve střevích, i v žaludku, o křečích a prudkých bolestech hlavy. Při nastouzení a jeho následcích, při mrazení a třesení hned dejte tento lék, jakož i při obtížích po jídle. Poradte jej při nechuti k jídlu a při náhlém oslabnutí, i při návlech mdlob. V lékárnách. Jom. Triner, 1333—1339 So. Ashland ave., Chicago, Ill.

+++++
Čistě zařízený a hojně zásobený
+ obchod
+ **GROCERNÍ A REZNIČKÝ** +
+ —vlastní— +
+ **FRANK KUNCL** +
+ č. 1622 So. 10th St., Omaha, Neb. +
+ Krajané v okolí tomto bydlíte +
+ obdrží zde vždy všeho druhu masa +
+ menité masa, uzenská výroby, +
+ dobrou grocerii, nakládané ovoce +
+ a každodenně čerstvou zeleninu. +
+++++

* Nejlepší útulek, pro krajany *
* do Omahy na návštěvu zavítaví *
* jest bez odporu *
* **HOTEL PRAHA**, *
* na rohu 13. a William ulic. *
* Čistě pohodlné pokoje, vzorné va- *
* dení česká kychytá poskytuje kuš *
* demu úplné uspokojení. V moder- *
* ně zařízeném hostinci dostane se *
* Vám té nejlepší obilniny. V ústí *
* **JOSEF VAŠKO**, *
* majitel. 241f *

* Kdykoliv zavítáte do Omahy, *
* navštívte starého známého *
* **JOS. MARUŠÁKA**, *
* majitele elegantního hostince na *
* rohu 14. a William ul., Omaha. *
* Ochotně poslouží Vám znamenitým *
* pívem, vínem, kofalkami a dost *
* útky. Chutný lunsch vždy po ruce. *

Herb. Rogerse

Moderně zařízený Buffet
313 So. 15. St. (vzadu) v budově spulku "Eik."
Tento hostinec je moderní v každém ohledu. Zásoby líkérů všeho druhu nejlepší jakosti má vždy na skladě, jakož nejlepší piva.
Krajané obslouží vždy usmívavě se Popik Altman. Neopomáňte se zavítat něho. Je Čech od kosti a rád solá s vámi poboví. 276m

Velký moderní, nově zařízený čistý závod reznický

vlastní
CHAS. F. KUNCL
v č. 1250 již. 13. ul.

Má vždy na skladě největší zásoby masa nejlepšího druhu. Zboží zsenákové výborné jakosti. Vždy velký výběr. Ceny nejnižší. Telephone Doug. 4333. 91f

F. J. Kugler a J. Krupička

vykonávají práci zednickou jako i plastýřskou, cementové chodníky a schody, cisterny a vůbec vše, co do oboru toho spadá. Rychle a za ceny nejmírnější.

Za práci v každém ohledu se radí. 291f
2517 již. 12. ulice.
OMAHA, NEBRASKA.
Volejte telefonem: Douglas 7446.

HOSTINEC A RESTAURANT

v Metcoveh huti
1245-1247 So. 13th St. Omaha
vlastní kuchař
Bratří Divišové
Metodv ležák stále na žepu. Vyborná vína, kofalky a imp. líkéry vždy na skladě.
Prava česká kuchyně. Čistě a chutně připravovaná jídla každý den. Pro hosty s venkova čistě pokoje. Ct. spoikům za mírné podminky pronajímáme sál, jakož i místnost spolkovou. 311f

GREELEY, COLORADO ZAVOD ROVANÉ POZEMKY.

Brambory, cukrovka, alfalfa a plienice daří se výborně. Za velmi sníženou cenu. National Investment Co., 582 Brandeis Bldg.

Fr. Tomšů,

1408 So. 16. Str., Omaha
prodává ve velkém i malém
MÍLOU I ŽITNOU MOUKU,
OBILÍ BRNO A VÁRNO
DRUHU KRMIVO.
Dovoz zdarma!
Tel. Doug. 4872 47f